

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce: **M. L.**, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Riegrova 12, Olomouc, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem Moravské náměstí 1/1, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozsudkem Okresního soudu ve Vyškově ze dne 23.4.2007, sp. zn. 4 C 376/94, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 4.6.2007, sp. zn. 44 Co 175/2004 (dále jen rozsudek OS Vyškov), bylo vyhověno restituční žalobě dle zák. č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích. Podniku bytového a tepelného hospodářství Vyškov bylo uloženo uzavřít s žalobcem dohodu o vydání domu č.o. 64 (občanská vybavenost) na pozemku p.č. 1151 a pozemku p.č. 1151 zast. Pl. A nádvorí v rozsahu identickém s dřívější parcelou původního pozemkového katastru č. 65/1 o výměře 354 m² v hranicích dle geometrického (polohového) plánu z 8.1.1961, č.z. 191-10/217-920/60 (nový stav) v k.ú. Vyškov. Dle názoru žalobce rozsudek, kterým byla povinné osobě uložena povinnost uzavřít s oprávněnou osobou dohodu o vydání věci dle zák. č. 87/1991 Sb. je rozhodnutím státního orgánu, dle kterého je katastrální úřad ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zák. č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a

jiných práv k nemovitostem. Dle názoru žalovaného rozsudek nahrazující projev vůle jedné smluvní strany sám o sobě nevyvolává právní účinky přechodu vlastnictví a vlastnictví se zapisuje vkladem dle ust. § 2 zák. č. 265/1992 Sb. V takovém jednání spatřoval žalobce nezákonný zásah.

II. Žalobní argumentace

[2] Žalobce uvedl, že rozsudkem Okresního soudu ve Vyškově ze dne 23.4.2007, sp. zn. 4 C 376/94, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 4.6.2007, sp. zn. 44 Co 175/2004 (právní moc dne 11.7.2007), bylo vyhověno restituční žalobě dle zák. č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích. Podniku bytového a tepelného hospodářství Vyškov bylo uloženo uzavřít s žalobcem dohodu o vydání domu č.o. 64 (občanská vybavenost) na pozemku p.č. 1151 a pozemku p.č. 1151 zast. Pl. A nádvoří v rozsahu identickém s dřívější parcelou původního pozemkového katastru č. 65/1 o výměře 354 m² v hranicích dle geometrického (polohového) plánu ze dne 8.1.1961, č.z. 191-10/217-920/60 (nový stav) v k.ú. Vyškov. Dle názoru žalobce rozsudek, kterým byla povinné osobě uložena povinnost uzavřít s oprávněnou osobou dohodu o vydání věci dle zák. č. 87/1991 Sb. je rozhodnutím státního orgánu, dle kterého je katastrální úřad ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zák. č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných práv k nemovitostem. Žalobce zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu (dále jen NS) ze dne 24.3.2010, sp. zn. 21 Cdo 530/2009. Žalovaný však žalobcem požadovaný záznam neprovedl a dopisem ze dne 14.12.2010, sp. zn. Z-10785/2010-12, mu návrh s listinami vrátil jako bezpředmětný. Svůj postup odůvodnil zejména tak, že podle ustálené judikatury rozsudek nahrazující projev vůle jedné smluvní strany sám o sobě nevyvolává právní účinky přechodu vlastnictví, tj. v těchto případech se vlastnictví zapisuje vkladem dle ust. § 2 a násl. zák. č. 265/1992 Sb. Rozsudek NS sp. zn. 21 Cdo 539/2009 ke kontroverzní a ojedinělý, k němuž Český zeměměřický a katastrální úřad zaujal negativní stanovisko č.j. 8181/2010-15. Z výroku a ani odůvodnění rozsudku neplyne, že žalobce je vlastníkem předmětných nemovitostí. Dle názoru žalobce je takový postup žalovaného v rozporu se zákonem a spatřuje v něm nezákonný zásah dle ust. § 82 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.). Přípustnost soudní ochrany proti neprovedení záznamu pak plyne z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2010, sp. zn. 7 Aps 3/2008. Žalobce na podporu své argumentace, že jeho vlastnické práva mělo být zapsáno záznamem, odkázal i na stanovisko občanskoprávního kolegia NS ze dne 15.7.1993, sp. zn. Cpjn 50/93 a rozsudek NS ze dne 28.5.1998, sp. zn. 2 Cdon 1361/97. V posuzovaném případě by mělo být přihlédnuto i k tomu, že se jedná o restituční žalobu projednávanou od roku 1994 do roku 2007. Ačkoliv byl v soudním sporu úspěšný, v katastru nemovitostí jsou jako vlastníci předmětných nemovitostí nadále evidováni manželé V. Rovněž není správná argumentace žalovaného, že vydávající subjekt k datu vydání a právní moci rozsudku neexistoval a tudíž se jedná o jinou zřejmou nesprávnost dle ust. § 8 zák. č. 265/1992 Sb. Dle názoru žalobce totiž žalovaný není oprávněn přehodnocovat či zpochybňovat pravomocné rozhodnutí soudu. Žalobce se tedy domáhal toho, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování žalobcova práva tím, že neprovede zápis vlastnictví žalobce záznamem.

IV. Stanovisko žalovaného

[3] Ve svém vyjádření žalovaný nejprve uvedl, že žaloba byla podána opožděně. Žalobce totiž zaslal již dne 31.7.2007 žalovanému návrh na provedení zápisu záznamem dle výše citovaného rozsudku Okresního soudu ve Vyškově. Žalovaný zaslal žalobci dne

14.8.2007, sp. zn. Z-8233/2007-712, přípis, kterým vrátil žalobci listiny, neboť na jejich základě nelze provést zápis vlastnického práva záznamem. Žalobce obdržel přípis dne 17.8.2007. Žalobce v téže věci zaslal žalovanému dne 11.10.2010 opětovný návrh, který doplnil novým geometrickým plánem, protože geometrický plán z roku 1961 neodpovídal současnému stavu v katastru nemovitostí. Dle názoru žalovaného byla žaloba tedy podána po uplynutí objektivní (2 letá) i subjektivní (2 měsíční) lhůtě k podání žaloby dle ust. § 84 s.ř.s. K meritornímu přezkumu žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s ustálenou judikaturou NS, kdy předmětným rozsudkem Okresního soudu ve Vyškově nedochází k přechodu vlastnického práva, ale na základě takového rozhodnutí se provádí vklad od katastru nemovitostí. Takový názor byl vysloven např. v rozsudku NS ze dne 9.1.2002, sp. zn. 22 Cdo 812/2000, ze dne 10.4.2007, sp. zn. 30 Cdo 2541/2006, ze dne 11.12.2006, sp. zn. 22 Cdo 3148/2005, ze dne 4.12.2007, sp. zn. 22 Cdo 2434/2006. Za jinou zřejmou nesprávnost ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zák. č. 265/1992 Sb. a ust. § 45 odst. 1 vyhl. č. 26/2007 lze pak považovat neexistenci vydávajícího subjektu ke dni právní moci rozsudku. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Replika žalobce

[4] V replice žalobce uvedl, že se o opožděně podanou žalobu nemohlo jednat. Žalovaný totiž v dopise ze dne 14.8.2007 uvedl, že záznam nemohl být proveden. Žalobci sdělil, že vlastnictví může být zapsáno toliko vkladem. Rovněž však žalobci sdělil, že zápis vlastnictví není možné provést na základě geometrického plánu z 8.1.1961 sp. zn. Č. 191-10/217-920/60, který byl nedílnou přílohou rozsudku, neboť tento neodpovídá stavu v katastru nemovitostí. Žalobce postupoval dle stanoviska žalovaného a zajistil vypracování nového geometrického plánu ze dne 17.1.2008, č. 3224-20215/2007. Návrhem ze dne 11.10.2010 následně žádal o provedení zápisu záznamem dle nového geometrického plánu. Návrh ze dne 31.7.2007 a návrh ze dne 11.10.2010 proto není stejný. Žalobce toliko v roce 2010 odstranil vadu, která mu byla vytknuta žalovaným v roce 2007, a proto jeho návrh musel být znovu projednán. Žalobce se dále neztotožnil s argumentací žalovaného a jeho odkazy na judikaturu NS, kterou považuje za velmi problematickou.

V.

Právní hodnocení soudu

[5] Krajský soud v Brně přezkoumal v intencích žaloby napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou. Zde se soud ztotožnil s argumentací žalobce, že odmítnutí návrhu ze dne 11.10.2010 je třeba považovat za jiný zásah, než odmítnutí návrhu podaného žalovanému dne 1.8.2007. V přípisu žalovaného ze dne 14.8.2007, sp. zn. Z-8233/2007-712, jímž byl odmítnut návrh podaný dne 1.8.2007, je mj. uvedeno, že doložený geometrický plán zakázky 191-10/217-920/60 nelze zapsat, neboť neodpovídá stavu v katastru nemovitostí a musí být nahrazen novým geometrickým plánem se zaměřením současného stavu. Návrh na provedení zápisu vlastnického práva do katastru nemovitostí dle rozhodnutí soudu záznamem ze dne 11.10.2010 je již doložen novým geometrickým plánem ze dne 17.1.2008, č. 3224-20215/2007. Nejednalo se tedy o totožný návrh a jeho odmítnutí přípisem žalovaného ze dne 14.12.2010, č. Z-10785/2010-712 je novým zásahem. Přípis žalovaného byl doručen právními zástupci žalobce dne 16.12.2010. Žaloba byla doručena zdejšímu soudu dne 10.2.2011 (k poštovní přepravě podána dne 9.2.2011). Je nepochybné, že žaloba byla podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu (doručení přípisu).

Žaloba byla rovněž podána v době běhu objektivní lhůty k jejímu podání, tj. nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo (§ 84 odst. 1 s.ř.s.). Jen pro úplnost soud odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2010, č.j. 7 Aps 3/2008-98, podle něhož „soudní ochrany proti provedení či neprovedení záznamu do katastru nemovitostí podle § 7 a § 8 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, se lze ve správním soudnictví domáhat v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s.ř.s.“

[6] V posuzovaném případě je podstatou sporu rozdílná judikatura NS, a proto se zdejší soud obrátil s dotazem na NS. V odpovědi Předsedy Občanskoprávního a Obchodní kolegia JUDr. Františka Ištvánka ze dne 25. září 2012, sp. zn. Cpjn 35/2012 je především uvedeno: „Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 21 Cdo 530/2009, ve kterém byl vysloven právní názor, že *„Rozsudek, kterým bylo uloženo povinné osobě, aby uzavřela s oprávněnou osobou dohodu o vydání nemovitosti podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, je »rozhodnutím státního orgánu«, podle něhož je katastrální úřad ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. povinen zapsat záznamem vlastnické právo oprávněné osoby k vydávaným nemovitostem do katastru nemovitostí“*, nebyl při jednání Občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR konaného dne 8. 9. 2010 kolegiem přijat k publikaci ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu ČR, neboť vycházel z právní argumentace, která nevytěsnila dosud v judikatuře zastávaný právní názor, že **písemná dohoda, uzavřená mezi oprávněnou osobou a povinnou osobou o vydání nemovité věci podle zákona č. 87/1991 Sb., podléhá vkladu do katastru nemovitostí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 25.7. 1980, sp. zn. 4 Cz 26/80, publikovaný ve sborníku Nejvyššího soudu ČSSR č. IV, s. 862, R 34/1993 Sbírky soudní rozhodnutí a stanovisek, stanovisko občanskoprávního Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.7. 1993, sp. zn. Cpjn 50/93, či již v dotazu označená rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věcech sp. zn. 22 Cdo 812/2000, 22 Cdo 2434/2006, 22 Cdo 3148/2005, 30 Cdo 2541/2006). Pro uveřejnění rozhodnutí ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek ve věci sp. zn. 21 Cdo 530/2009 hlasovalo jen 16 z 39 soudců přítomných na jednání kolegia.

V dosavadní jiné rozhodovací praxi Nejvyššího soudu jsou tedy zaujímány ve vztahu k předmětné problematice následující právní názory:

- pravomocné rozsudky ukládající prohlášení vůle nahrazují toto prohlášení (§ 161 odst. 3 o.s.ř.);
- účinkem rozsudku ukládajícího prohlášení vůle je nahrazení projevu vůle žalovaného;
- rozsudek ukládající povinnost uzavřít přesně označenou dohodu (smlouva) má za následek, že dnem právní moci rozsudku je taková dohoda (smlouva) uzavřena;¹

¹ Jestliže žalobce vůči žalovanému již učinil předmětný hmotněprávní úkon, tj. učinil návrh na uzavření dohody před podáním žaloby či v rámci podané žaloby; v opačném případě by se v důsledku soudního prohlášení projevu vůle za žalovaného jednalo pouze o návrh na uzavření dohody, který by musel žalobce ještě akceptovat

- jde-li o dohodu, resp. smlouvu o převodu nemovitostí, nemá nahrazení vůle žalovaného soudním rozhodnutím za následek převod vlastnického práva; k nabytí vlastnictví dojde až vkladem do katastru nemovitostí,
- písemná dohoda, uzavřená mezi oprávněnou osobou a povinnou osobou o vydání nemovité věci (§ 5 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb.), podléhá vkladu do katastru nemovitostí.

Rovněž Nejvyšší správní soud ČR judikoval, že „*Vlastnické právo nabývané na základě dohody o vydání nemovitosti uzavřené podle § 5 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, se zapisuje do katastru nemovitostí vkladem (§ 2 odst. 1 zákona č. 256/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem); to platí i v případě, kdy projev vůle povinného směřující k vydání nemovitosti oprávněným byl nahrazen rozhodnutím soudu (srov. též § 133 odst. 2 občanského zákoníku).*“ (rozsudek ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 4 Aps 2/2005, in www.nssoud.cz).

Tato judikatura byla a je i nadále reflektována i v praxi katastrálních úřadů, které považují výše (tj. v důsledku soudní ingerence v podobě rozsudků, jimiž dochází k prohlášení vůle žalovaných s uzavřením předmětných převodních dohod či smluv) uzavřené smlouvy či restituční dohody za podklad pro rozhodování o vkladu práv do katastru nemovitostí. Z toho dále vyplývá, že jestliže by příslušnému katastrálnímu úřadu byl soudem předložen rozsudek, z jehož výroku by vyplývalo, že za žalovaného byla prohlášena vůle s uzavřením předmětné smlouvy či dohody o převodu vlastnického práva ke specifikovanému nemovitému majetku, který je zapsán v katastru nemovitostí, nedošlo by ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, k zápisu vlastnického práva do katastru ve formě záznamu podle takto uzavřené smlouvy (dohody), nýbrž takový rozsudek by katastrální úřad (s velkou pravděpodobností) vrátil tomu, kdo ji předložil s odůvodněním, že předložený rozsudek obsahuje prohlášení vůle žalovaného, čímž došlo (pouze) k uzavření smlouvy o převodu nemovitostí, podle které se vlastnické právo zapisuje do katastru nemovitostí vkladem (§ 2 odst. 1 zákona o zápisech), nikoliv k přechodu vlastnického práva.

Při posuzování daného problému by měla být především zohledněna sama materiální podstata problému. Ta tkívá v tom, že pokud soud rozsudkem za žalovaného prohlásí vůli s uzavřením (restituční) dohody ve smyslu zákona č. 87/1991 Sb. či smlouvy, jejímž předmětem je převod nemovitého majetku zapsaného v katastru nemovitostí, je zde po právní stránce vytvořen stejný stav, jako by účastníci bez soudní ingerence uzavřeli smlouvu či dohodu. Pak už je třeba respektovat občanskoprávní úpravu. Občanský zákoník ve svém ustanovení § 132 odst. 1 stanoví, že vlastnictví věci lze nabýt kupní, darovací nebo jinou smlouvou, děděním, rozhodnutím státního orgánu anebo na základě jiných skutečností stanovených zákonem. Právním titulem k převodu vlastnictví k nemovitosti je tedy i smlouva anebo dohoda, jak ji užívají restituční předpisy. Podle ustanovení § 133 odst. 2 obč. zák. převádí-li se nemovitá věc na základě smlouvy, nabývá se vlastnictví vkladem do katastru nemovitostí podle zvláštních předpisů (jímž je zákon o zápisech), pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Právním titulem k převodu nemovitého majetku v soukromoprávní oblasti je i smlouva (dohoda), která však sama o sobě k nabytí vlastnictví nestačí. K dovršení věcněprávních účinků je zde zapotřebí vkladu práva.

Výklad, že je-li uzavřena smlouva či dohoda, a taková je uzavřena třeba i tehdy, jestliže soud na základě žaloby prohlásí vůli s jejím uzavřením za žalovaného, dochází tím bez dalšího k nabytí vlastnictví, neodpovídá platné právní úpravě, resp. je v přímém rozporu s ustanovením § 133 odst. 2 obč. zák. Opačný výklad, že v případě soudního prohlášení vůle za žalovaného s uzavřením smlouvy již právní mocí takového rozsudku dochází k převodu, resp. přechodu vlastnictví z převodce na nabyvatele, nemá podle uvedené judikatury hmotněprávní oporu.

Z vyloženého vyplývá, že právní názor vyslovený v rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 21 Cdo 530/2009, je třeba považovat za názor menšinový, nepředstavující relevantní změnu shora připomenuté judikatury při posuzování problematiky označené ve znělce této věci (viz rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2010, sp. zn. 31 Cdo 4291/2009, uveřejněný pod č. 96/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dle nichž „rozpor v judikatuře Nejvyššího soudu je odstraněn v rovině rozhodovací činnosti tohoto soudu jen postupem dle § 20 odst. 1 zák. č. 6/2002 Sb. ve znění pozdějších předpisů, nebyl-li již odlišný právní názor vysloven ve stanovisku Nejvyššího soudu, zaujatém podle § 14 odst. 3 uvedeného zákona, anebo nebyl-li již odlišný právní názor vysloven právě velkým senátem). Lze tedy ve smyslu uvedené jiné judikatury vyjít z toho, že jde-li o restituční dohodu či smlouvu o převodu nemovitostí, nemá nahrazení projevu vůle (za) žalovaného soudním rozhodnutím za následek přechod vlastnického práva; k nabytí vlastnictví k nemovitostem je zapotřebí vkladu do katastru nemovitostí.²

² Naopak rozhodnutí, jímž soud uloží povinné osobě povinnost vydat nemovitost podle přísl. restitučních zákonů je titulem, který navrácí vlastnictví oprávněné osobě, a na jehož základě příslušný katastrální úřad provede v její prospěch záznam vlastnického práva do katastru nemovitostí (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1361/97, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 24, ročník 1999).“

[7] Žalovaný přípisem ze dne 14.12.2010, č.j. Z-10785/2010-712, informoval žalobce, že na základě rozsudku Okresního soudu ve Vyškově, doloženého geometrickým plánem ze dne 17.1 2008 č. 3224-20215/2007, nelze provést zápis vlastnického práva záznamem do katastru nemovitostí. S ohledem na výše uvedené, nelze v takovém postupu žalovaného shledat nezákonný zásah. Soudu proto nezbylo, než žalobu zamítnout. Soud se již nezabýval námitkou, zda je v rámci záznamového řízení zřejmou nesprávnost dle ust. § 8 odst. 1 zák. č. 265/1992 Sb, resp. ust. § 45 odst. 1 vyhl. č. 26/2007 Sb. to, že vydávající subjekt k datu právní mocí ani ke dni vydání rozsudku již neexistoval, neboť pro zapsání vlastnického práva nelze využít záznam, ale je třeba řízení o vkladu práva do katastru nemovitostí.

VI. Náklady řízení

[8] O nákladech řízení o žalobě soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovaný byl ve věci úspěšný, avšak soud nezjistil, že by mu vznikly náklady, jež by přesahovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, a proto mu náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 29.10.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu